

24 små
fortællinger
fra min
barndom i
50'erne

Peters Julekalender

Spøgelsestoget

7 gange 6 er 42
7 gange 7 er 49
7 gange 8 er 55 – nej 56
7 gange 9 er 63
7 gange 10 er 70

Jeg kan snart 7-tabellen, jeg skal bare øve mig lidt mere. Det er bare så flovt at stå foran frøken Jensen og ikke kunne sin tabel. Jeg bryder mig ikke så meget om regning, det er lidt kedeligt. Jeg er ikke så god til det med tal. Jeg kan da godt finde ud af det – sådan nogenlunde, men jeg synes bare ikke, at regning er særlig sjovt. Jeg vil meget hellere skrive og læse historier. Det er jeg osse god til, siger fru Andersen tit. Det er lidt flovt at få ros, og jeg blir' altid rød i hovedet, men det er osse dejligt. Da vi startede i 2. klasse fik vi en ny læsebog og den er fyldt med gode historier. Vi er i gang med at læse en historie,

der hedder en Tvekamp. Den handler om en dreng og hans hund Trofast. De kan ikke enes om nogle gamle ben, som drengen samler, så han kan sælge dem til kludekræmmeren. Trofast tar' benene fra drengen og så har vi ikke læst mere skolen. Men jeg har læst historien færdig og ved at den ender godt.

Jeg sidder ellers og venter på Niels Chr., men han skulle først hjælpe med at hente køerne. De skal hver eftermiddag hentes hjem fra marken for at blive malket. Jeg hjælper tit Niels Chr. med at hente køerne. Så driver vi dem fra marken ud på vejen med kæppe og så går køerne som regel stille og roligt hjem til stalden. Det er som om, de kender vejen. Jeg går aldrig for tæt på dem, for nogen gange skider de, så det sprøjter ud af bagdelen på dem og så er det bare om at

komme væk. Når den sidste ko er gået ud af marken, skal vi sætte det elektriske hegn på igen. Det er som regel Niels Chr., der gør det, for han har flere kræfter end mig.

- Du skal til at få nogle flere kræfter, Peter Futmælk, sir' han tit og så griner vi begge to.

Det var sjovt at være i Zoologisk Have og Tivoli i går. Søløverne blev fodret, og elefanterne og girafferne var sjove at se, men det lugtede bare så ulækkert, der hvor de boede. Det bedste var at komme i Tivoli. Vi skulle bare over en lille bro, så var vi der. Gudrun sagde, at vi måtte gå to og to og skulle være ved broen klokken fire. Jeg måtte så gå med Ulrik. Vi prøvede først at sejle i en lille båd på en sø og både mig og Ulrik styrede lidt, det var ikke så svært. Lidt efter mødte vi Niels Chr., som grinende spurgte, om jeg havde prøvet rutschebanen. Det havde jeg ikke og havde heller ikke lyst, men jeg var næsten nødt til det, for ikke at blive til grin. Det kunne vel heller ikke være så farligt.

Da jeg sad i den forreste vogn, fortrød jeg det allerede. Hvad nu hvis jeg kastede op? Eller røg ud af vognen? Vognen begyndte at køre, så der var ingen vej uden

om. Det gik osse fint i starten. Vognen kørte langsomt opad, og jeg tænkte allerede, at det nok ikke var så slemt. Men så gik det pludselig nedad, og jeg skreg. Jeg troede, at jeg skulle dø, så væmmeligt var det. Vognen var nu kommet op på toppen igen og så gik det igen nedad. Jeg skreg, alt det jeg kunne, men så kunne jeg høre, at alle de andre i rutschebanen osse skreg, og det fik mig til at slappe lidt af. Så pludselig svingede vognen helt om på siden, så den næste vendte bunden i vejret. Jeg skreg ikke mere, for jeg havde ikke luft til mere, men tænkte, at hvis alle de andre kunne holde det ud, så kunne jeg altså osse. Pludselig var det hele overstået og jeg vaklede ud af rutschebanen. Det skal jeg aldrig prøve mere. Det sidste jeg prøvede sammen med Ulrik var Spøgelsestoget. Vi satte os i en lille vogn, som langsomt kørte ind i en mørk tunnel. Det var lidt uhyggeligt. Så mærkede jeg noget underligt i mit hoved, det var ligesom spindelvæv, og jeg holdt nu rigtig godt fat i vognen, for det her ville vist blive rigtig uhyggeligt. Og lidt efter fik jeg virkelig et kæmpechok. Da vi kørte gennem to låger, dukkede der pludselig et stort hvidt spøgelse op lige for næsen af os. Hold op hvor vi skreg, men det var på en helt anden måde end i rutschebanen. Det her var sjovt, rigtig sjovt. Så mig og Ulrik tog en tur til, men så var det selvfølgelig ikke så uhyggeligt.

- o -

Så, nu kan jeg se, at Niels Chr. er på vej, så skal jeg bare ha' fat i Ulrik.

Da jeg kommer ud i indkørslen, står Ulrik og Niels Chr. der allerede og snakker. Jeg kan høre, at de snakker om turen i går.

- Det bedste var rutschebanen, sir' Niels Chr., da jeg kommer hen til dem. - Det var bare skide skægt. Jeg prøvede den 5 gange. Hvor mange gange gjorde du?

- Kun én gang, jeg syntes ikke, den var så sjov. Spøgelsestoget var da meget bedre. Sku' vi ikke prøve og lege det?

- Det kan vi da ikke. Hvordan skulle vi kunne gøre det?

- Vi tar' da bare det gamle barnevognsstel og ovre mellem kastanietræerne laver vi en bane med en masse huller, det må vi godt for far. Så kan vi skiftes til at skubbe og sidde i vognen og så ...

- Og så? Det har da ikke noget med Spøgelsestoget at gøre. Det er da bare dørtræk!

- Jamen, kunne vi så ikke skiftes til at gøre én af os forskrækket?

- Det dur da slet ikke. I Odense kørte vi jo i en mørk tunnel og kunne blive forskrækket i mørket, men vi kører jo ude i lyset.

Jeg kunne godt se, at jeg ikke havde tænkt det hele igennem, men så får jeg en idé.

- Hvis ham i vognen bare lukker øjnene, så kan han jo ikke se noget, når han bliver skubbet rundt. Når vi så råber: KIG! Skal han lukke øjnene op, og så skal vi lave noget uhyggeligt, så han bliver bange.

- Hva' skulle det være?

- Det skal du selv finde på.

Niels Chr. står lidt og begynder så at grine.

- Jeg har fundet på noget. Peter, du skal være førstemand i Spøgelsestoget.

Vi får hurtigt lavet nogle små huller i jorden mellem kastanietræerne, så barnevognen rigtigt kan hoppe og dreje rundt.

Det er min tur først. Ulrik skal skubbe og Niels Chr. gøre mig bange.

Jeg sætter mig op i vognen og Ulrik begynder at skubbe. Det er ikke rart at sidde der med lukkede øjne og blive kørt op og ned og rundt på den meget ujævne bane.

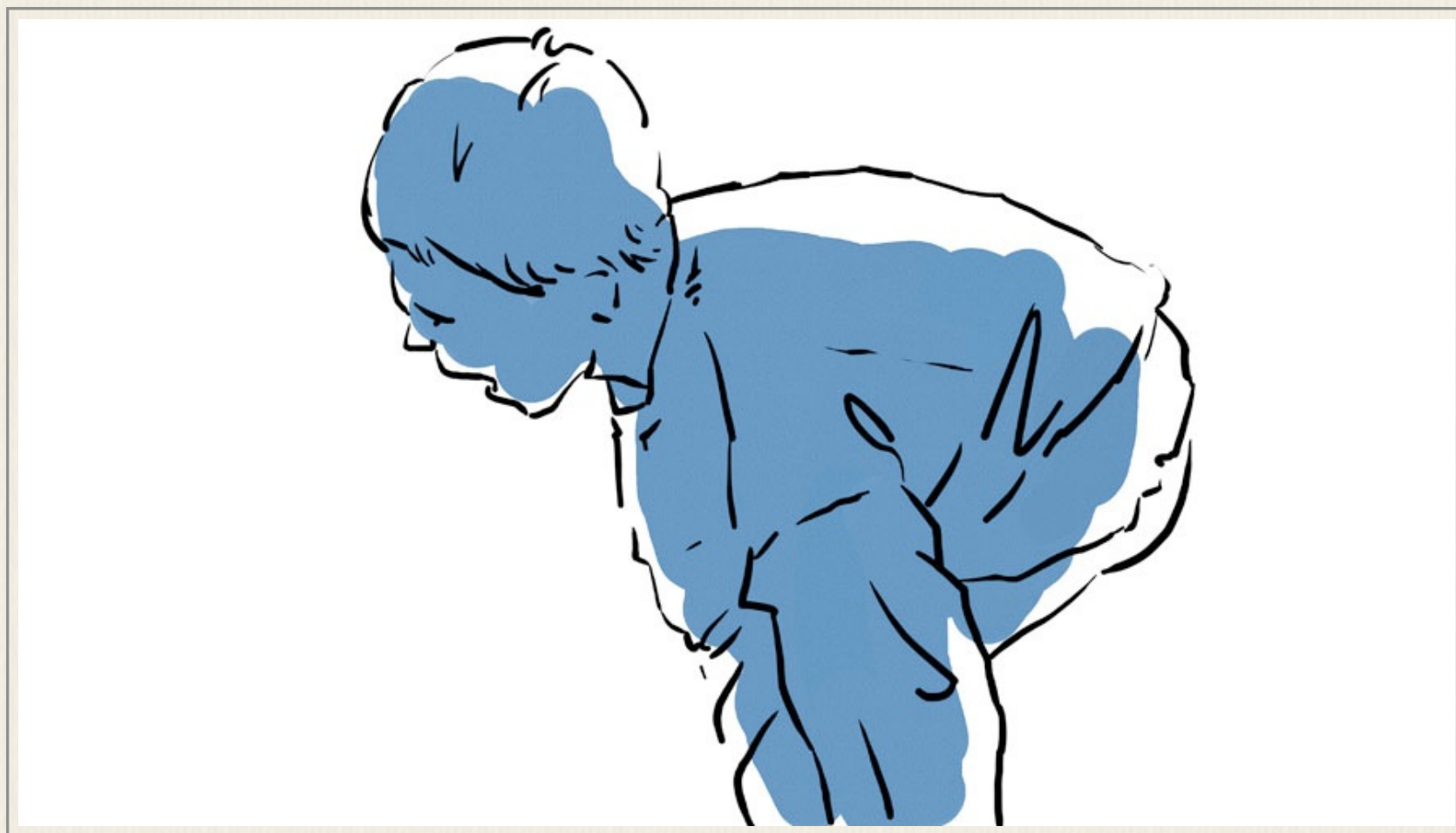
Det er bare med at holde fast. Jeg sidder osse og tænker på, hvad Niels Chr. har fundet på for at gøre mig bange. Han kan finde på de mærkeligste ting. Pludselig stopper vognen og Ulrik råber: KIG.

Jeg åbner øjnene, men kan ikke rigtigt se noget, sådan blænder lyset. Men jeg bliver slet ikke bange over, det jeg ser, men sur. Niels Chr. har smøget sine bukser ned og jeg kigger nu ind i hans bare mølle.

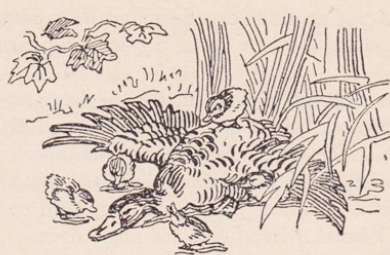
Han er ved at flække af grin.

- Det havde du nok ikke regnet med?

Nej, det havde jeg godt nok ikke, men sådan er Niels Chr. Han kan finde på de frækkeste ting og drille mig, men vi er nu gode venner alligevel.

FAKTA

Den dræbte and.

I skoven risled' den klare å,
 en blodig vildand bag sivet lå.
 Af jægerens bøsse var den dræbt,
 den havde sig hen til reden slæbt.
 Nu stod omkring den de ællinger små;
 de kunne det slet ikke ret forstå.
 De krøb under vingen: men den var slap:
 »Vågn op, søde moder, rap, rap, rap, rap!«

Så åbned' de alle smånæbbene vidt:
 »Vi er så sultne; giv os lidt!«
 Men moderløs var de arme små. —
 O, har du en moder, da skøn derpå!

H. V. Kaalund.

Hunden ved stranden.

»Så -ti døg, hund, med den evige gøen!«
 »Ak, ser du ej skibet derude på søen?
 Min herre, kaptajnen, har glemt mig i land;
 nu må jeg vel løbe og klage ved strand.«
 — Så løb den og jamred' i nætter og dage,
 den ville ej æde og drikke tage.

Til fremmede lande gik skibets vej;
 den fattige hund man ænsede ej.
 Den døde af kummer og fik sin grav
 i tangen, tæt ved det våde hav.
 Mig synes, den havde så vel fortjent
 for sin troskab et hædrende gravmonument.

H. V. Kaalund.

Når jeg bladrer i den gamle læsebog, kan jeg stort set huske hver eneste historie. Der var mange gode historier, digte og sange, og så var det hele illustreret af Sikker Hansens fremragende tegninger. I får to af Kaalunds fabler - og ikke et øje er tørt!